

vil mægling derimod ikke kunne finde sted (indispositive sager). Som eksempel herpå nævner Retsplejerådet ægteskabsager, hvor parterne ikke har rådighed over - dvs. ikke frit kan aftale - om skilsmissebetingelserne er opfyldt.

Retsplejerådet anfører endvidere, at der næppe kan udpeges særlige sagstyper, der helt generelt - når forudsætningen om, at parterne er rådige over sagen, er opfyldt - er uegnede til retsmægling. Det skyldes, at parternes forventninger til sagsbehandlingen ved domstolene og deres indstilling til mægling formentlig ofte vil være afgørende for, om en konkret sag er egnet til retsmægling. Endvidere har erfaringen fra forsøgsordningen med retsmægling vist, at selv om der er forskelle mellem forskellige sagstyper med hensyn til muligheden for at opnå en aftale, så er der for ingen sagstyper tale om en uacceptabel ringe forligsprocent.

Alene det forhold, at visse sagstyper er vanskelige - end andre at opnå en aftale i, bør efter Retsplejerådets opfattelse ikke være afgørende for, om disse sager skal være omfattet af muligheden for retsmægling eller ej. Erfaringen fra forsøgsordningen har vist, at familieforhold er et af de vanskelige sagsområder, hvor retsmæglingen i særdeleshed har været ressourcetrækkende, men som til gengæld - når det lykkes - vurderes som yderst tilfredsstillende for parterne.

Retsplejerådet har endvidere overvejet, om familieretlige sager generelt bør udelukkes fra retsmægling, fordi disse sager altid begynder i statsforvaltningerne, hvor der vil finde forligsbestrebelse sted. Retsplejerådet finder imidlertid ikke på forhånd at kunne udelukke, at parterne i sådanne sager i enkelte tilfælde vil kunne være indstillet på at deltage i en retsmægling og herigennem opnå en løsning på deres tvist. Det bør derfor ikke være udelukket at tilbyde retsmægling i en familieretlig sag, hvis sagen i øvrigt skønnes egnet hertil.

På den baggrund finder Retsplejerådet ikke grundlag for generelt at udelukke visse sagstyper fra retsmægling. Retsplejerådet foreslår derfor, at der ikke fastsættes nærmere regler om, hvilke typer af sager der kan tilbydes retsmægling i, ud over et generelt krav om, at parterne selv er rådige over den del af sagen, retsmæglingen skal omfatte. Kredsen af civile sager, hvori der kan tilbydes retsmægling, bør efter Retsplejerådets opfattelse herudover alene afgrænses af en konkret skønsmæssig vurdering af de nærmere spørgsmål og omstændigheder i den enkelte sag, jf. pkt. 3.5 nedenfor.

Der henvises til betænkningen side 138-140.

3.4.2. Justitsministeriet er enig i Retsplejerådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til retsplejelovens § 272), og bemærkningerne hertil.

3.5. Identifikation af egnede sager

3.5.1. Retsplejerådet anfører i betænkningen, at der bl.a. kan foreligge omstændigheder, som gør retsmægling betænkelig eller mindre hensigtsmæssig i den konkrete sag. Som eksempel herpå nævner Retsplejerådet tilfælde, hvor der er en væsentlig ubalance mellem parterne, som ikke vil kunne elimineres ved tilrettelæggelsen af retsmæglingen. På den baggrund bør det efter Retsplejerådets opfattelse være retten, der beslutter om retsmægling skal indledes i en konkret sag. Parterne skal kunne anmode om retsmægling, men bør efter Retsplejerådets opfattelse ikke have krav herpå. Retsplejerådet anfører, at det omvendt dog bør være en afgørende forudsætning for at indlede retsmægling, at parterne ønsker en sådan iværksat, da det efter rådets opfattelse ikke giver mening at indlede retsmægling, hvis parterne ikke begge er indforstået hermed. Efter Retsplejerådets opfattelse bør parternes anmodning om retsmægling i en sag, de selv er rådige over, som udgangspunkt imødekommes, medmindre der konkret foreligger omstændigheder, der gør, at retsmægling må anses for betænkelig eller mindre hensigtsmæssig.

Retsplejerådet har overvejet, om det i forbindelse med en permanent ordning med retsmægling bør opstilles som et krav, at retten skal foretage screening af sagerne, sådan at sagerne læses igennem med henblik på at vurdere, om de egner sig til retsmægling. Retsplejerådet henviser til, at der under forsøgsordningen ved Vestre Landsret har været foretaget en egentlig screening af hver enkelt sag, hvorimod de byretter, der deltager i forsøgsordningen, mere generelt har tilbudt retsmægling, når blot der har været tale om en »tvistig« sag. Retsplejerådet henviser endvidere til, at evalueringen af forsøgsordningen ikke giver grundlag for at afgøre, om det er en fordel eller ej at screene sagerne, inden der tilbydes retsmægling. På denne baggrund, og da ressourcemæssige hensyn efter Retsplejerådets opfattelse også taler imod at foretage screening i alle sager, finder Retsplejerådet ikke grundlag for at foreslå, at der skal foretages screening. Efter Retsplejerådets opfattelse bør retsmægling i stedet indføres i retsplejeloven som en generel mulighed, som parterne kan anmode om.

Efter Retsplejerådets opfattelse er der ikke behov for at fastsætte særlige regler om, hvordan parterne